

A LA SALA DEL CONTENCIÓS-ADMINISTRATIU DEL TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA

En **JOSEP RAMON JANSÀ MORELL**, Procurador dels Tribunals i de la **UNIÓ DE FEDERACIONES ESPORTIVES DE CATALUNYA (UFEC)**, segons resulta de l'escriptura d'apoderament que acompanyo, davant d'aquesta Sala, comparec, i com a millor en DRET procedeixi, DIC:

- I. Que mitjançant el present escrit i en la representació que ostento, dins del termini legal que s'estableix a l'article 46 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la Jurisdicció Contenciós-Administrativa, interposo **RECURS CONTENCIÓS-ADMINISTRATIU** contra la **Resolució SLT/2700/2020, de 29 d'octubre, dels Consellers de Salut i d'Interior de la Generalitat de Catalunya**, per la qual es prorroguen i es modifiquen les mesures en matèria de salut pública per a la contenció del brot epidèmic de la pandèmia de COVID-19 al territori de Catalunya, per considerar que l'esmentada Resolució és contrària a Dret.
- II. Que en compliment del que es disposa a l'article 45 de la LJCA, s'acompanyen al present escrit còpia de la Resolució SLT/2700/2020, de 29 d'octubre, dels Consellers de Salut i d'Interior de la Generalitat de Catalunya recorreguda, **com a document núm. 1** i acord de l'òrgan d'administració de la recurrent als efectes d'allò previst per l'art. 45.2.d) de la LJCA com a **document núm. 2.**

I, en conseqüència,

A LA SALA DEMANO: Que tingui per presentat aquest escrit amb els documents acompanyats, s'admetin i, de conformitat, tingui per interposat **RECURS CONTENCIÓS-ADMINISTRATIU** contra la **Resolució SLT/2700/2020, de 29 d'octubre, dels Consellers de Salut i d'Interior de la Generalitat de Catalunya**, per la qual es prorroguen i es modifiquen les mesures en matèria de salut pública per a la contenció del brot epidèmic de la pandèmia de COVID-19 al territori de Catalunya; se'm tingui per personat en la representació que ostento; i es reclami l'expedient administratiu per tal que em sigui lliurat per a la preparació de la demanda.

ALTRESSÍ PRIMER DIC: Que essent l'escriptura de poders que s'aporta general per a plets i necessària per a altres usos,

A LA SALA DEMANO: Tingui per interessada la seva devolució un cop testimoniada a les actuacions.

ALTRESSÍ SEGON DIC: Que a l'empara del que disposen els articles 129 i següents de la Llei Jurisdiccional, passo **A SOL·LICITAR LA MESURA CAUTELAR DE SUSPENSÍO DE L'EXECUTIVITAT I L'EFICÀCIA DELS APARTATS 3 i 4 DEL PUNT 9è** de la Resolució objecte d'aquest Recurs Contenciós-Administratiu.

L'anterior es sol·licita en base a les següents

AL·LEGACIONS

PRÈVIA.- JUSTIFICACÍO DE LA PETICÍO.

Aquesta recurrent és plenament conscient de la gravetat de la situació generada per la pandèmia per COVID-19 i pels efectes de la denominada segona onada de la mateixa, així com de la complexitat a la que s'enfronten les autoritats competents per tal d'adoptar les decisions més adequades per tal de donar resposta a aquesta crisi. No obstant l'anterior, la gravetat i complexitat de la situació no poden ser raó per a obviar o postergar el control de la conformitat a dret d'aquestes decisions. Ben al contrari, és en aquestes circumstàncies extraordinàries en les que s'ha d'extremar el respecte dels pilars sobre els que es basteix l'estat de dret per tal d'evitar que la excepcionalitat del moment serveixi, fins i tot amb les millors intencions i propòsits, de pretext per a enderrocar-los.

La present petició de mesures cautelars es formula, doncs, des del major respecte per la dificultat de l'actuació de l'administració competent i des del convenciment de la seva raó i oportunitat, no únicament des de la perspectiva

dels interessos particulars propis de la recurrent, sinó també, i fins i tot amb major mesura, des de la de l'interès general.

PRIMERA.- LEGITIMACIÓ

L'article 19, apartat 1.b) de la LRJCA, legitima activament davant d'aquesta jurisdicció a les persones que ostentin un interès legítim. De conformitat amb l'establert per l'art. 1er dels seus estatuts i amb el Text Únic de la Llei de l'Esport, aprovat per Decret Legislatiu 1/2000, de 31 de juliol, la UFEC és l'entitat esportiva privada representativa del conjunt de federacions esportives legalment constituïdes a Catalunya i inscrites al Registre d'Entitats Esportives de la Generalitat de Catalunya.

L'art. 3er dels seus estatuts, i l'art. 131.2 del Decret 58/2010, de 4 de maig, li atribueixen, entre d'altres, les funcions de promocionar, representar i defensar tot l'esport federat de Catalunya, organitzar esdeveniments esportius, i gestionar serveis i instal·lacions esportives.

A més, la UFEC explota i gestiona, entre d'altres, el Poliesportiu Municipal de l'Estació del Nord de Barcelona en virtut d'un contracte de concessió adjudicat per l'Ajuntament de Barcelona, instal·lació aquesta que ha vist suspesa la seva activitat per raó de la Resolució recorreguda..

Per la seva banda, les federacions esportives catalanes que conformen la UFEC tenen, entre les seves finalitats, la organització de les competicions esportives pròpies de la seva disciplina a Catalunya i, en molts casos, la gestió d'instal·lacions esportives, com és el cas, a tall d'exemple, de la Federació Catalana de Natació que explota i gestiona la Piscina Sant Jordi de Barcelona en virtut d'un contracte de concessió de serveis públics adjudicat per la Diputació de Barcelona i que igualment s'ha vist obligada a suspendre al seva activitat en compliment de la Resolució recorreguda.

Per tant, la UFEC gaudeix de legitimitat per a la interposició del recurs contenciós-administratiu i petició de les presents mesures cautelars.

SEGONA.- PLANTEJAMENT GENERAL DE LA PETICIÓ DE MESURES CAUTELARS.

2.1.- Amb caràcter previ al seu desenvolupament en el cos del present escrit, volem aquí apuntar de forma molt succinta els motius que justifiquen la present petició de mesures cautelars consistents en la suspensió de l'efectivitat de l'apartat 9 de la Resolució recorreguda.

El Recurs contenciós-administratiu es dirigeix contra la Resolució SLT/2700/2020, de 29 d'octubre, dels Consellers de Salut i d'Interior de la Generalitat de Catalunya, per la qual es prorroguen i es modifiquen les mesures en matèria de salut pública per a la contenció del brot epidèmic de la pandèmia de COVID-19 al territori de Catalunya. Mitjançant aquesta resolució s'estableixen mesures especials en matèria de salut pública per a la contenció de l'expansió de la pandèmia per COVID-19 a les poblacions indicades i, a aquests efectes, s'adopten diverses mesures que suposen la imposició de limitacions de drets i activitats.

Als efectes que interessin a aquesta representació, **el punt 9è de la Resolució recorreguda estableix en els seus apartats 3er i 4rt la suspensió de l'obertura d'equipaments i instal·lacions esportives i l'ajornament de totes les competicions esportives previstes.** Concretament, els apartats 3er i 4rt del punt 9è de la Resolució impugnada estableixen el següent:

"9.- Activitats culturals, d'espectacles públics, recreatives i esportives.

(...)

3.- Se suspèn l'obertura al públic de les instal·lacions i els equipaments esportius, a excepció dels centres de tecnificació i rendiment esportius, tant de titularitat pública com privada, així com de les instal·lacions i equipaments esportius que hagin d'acollir entrenaments i competició professional, estatal i internacional.

4.- S'estableix l'ajornament de totes les competicions esportives previstes per a ser realitzades a Catalunya durant el període de vigència d'aquesta Resolució, a excepció de les competicions oficials d'àmbit estatal, internacional i professionals que s'han de celebrar sense l'assistència de públic."

El punt 10è de la Resolució estableix la durada de les mesures que estableix en 15 dies, si bé les mesures derivades del Reial Decret 926/2020, de 25 d'octubre (apartats 2, 5 i 7, pel que fa als actes religiosos) la seva durada queda condicionada al manteniment de l'estat d'alarma.

L'entrada en vigor de la Resolució recorreguda s'ha produït a la data de la seva publicació el DOGC, això és el 30 d'octubre de 2020.

2.2.- La Resolució recorreguda, segons indica el seu preàmbul, s'ha dictat a l'empara de l'article 55 de la Llei 18/2009, de 22 d'octubre, de Salut Pública, incorporat a l'esmentada Llei mitjançant el Decret Llei 27/2020, de 13 de juliol, així com del Reial Decret 926/2020, de 25 d'octubre, pel qual es declara l'estat d'alarma per tal de contenir la propagació de les infeccions causades pel SARS-CoV-2.

D'acord amb el que preveu el Reial Decret 926/2020, en l'àmbit de cada comunitat autònoma, l'autoritat competent delegada serà la persona que n'ostenti la seva presidència, la qual quedarà habilitada per a dictar, per delegació del Govern d'Espanya, les ordres, resolucions i disposicions per a l'aplicació de les previsions establertes als articles 5 a 11 del Reial Decret 926/2020 sense necessitat de prèvia tramitació de procediment administratiu ni de les previsions del segon paràgraf de l'article 8.6 i de l'article 10.8 de la Llei de la Jurisdicció Contenciosa-Administrativa.

2.3.- L'art. 129 de la LJCA preveu que els interessats podran sol·licitar en qualsevol estat del procediment l'adopció de les mesures que assegurin l'efectivitat de la sentència. Per la seva part, l'art. 130 de la pròpia Llei de la Jurisdicció estableix que la mesura cautelar serà adoptada pel Tribunal prèvia valoració circumstanciada de tots els interessos en conflicte, del que se'n desprèn, i així ho recull la jurisprudència, que l'adopció de la mesura cautelar exigeix com a pressupòsit que el recurs pugui perdre la seva finalitat legítima, és a dir, que concorri el *periculum in mora* que determini que l'execució de l'acte impugnat generi situacions jurídiques irreversibles que facin ineficaç una eventual sentència estimatòria del recurs. En l'exercici de ponderació del Tribunal es considerarà també l'aparença de bon dret de l'acció impugnatòria. En darrer lloc, i segons preveu l'art. 130 de la LHCA, la mesura cautelar podrà denegar-se quan d'aquesta pugui seguir-se una pertorbació greu dels interessos general, que el Tribunal haurà de ponderar amb els altres elements indicats.

2.4.- Segons es desenvoluparà en les següents al·legacions, al parer d'aquesta representació concorre en aquesta petició de mesura cautelar el pressupòsit de **periculum in mora** que en justificaria la seva adopció, atès que l'execució de la Resolució recorreguda comporta uns efectes irreversibles en dos diferents vessants, a saber:

- i) El tancament de les instal·lacions i equipaments esportius infligeix als seus operadors uns danys econòmics que, en molts casos, els abocaran a la insolvència, tancament definitiu i pèrdua de llocs de treball.
- ii) El tancament de les instal·lacions i equipaments esportius i ajornament de les competicions esportives priva als seus usuaris de la pràctica esportiva i dels beneficis físics i emocionals que se'n deriven i que, segons han manifestat opinions qualificades, contribueixen a que les persones estiguin en millor disposició de fer front al COVID-19.

2.5. Concorre també, a judici d'aquesta representació, l'aparença de bon dret, apreciable *ictu oculi*, en la mesura en que la Resolució recorreguda és manifestament contrària a dret, i això per diversos motius, a saber:

- Manca de competència dels Consellers de Salut i Interior per a dictar la Resolució recorreguda, en tant que no tenen el caràcter d'autoritat competent delegada,
- Del preàmbul de la Resolució recorreguda no en consta que s'hagi dut a terme la prèvia comunicació de les mesures adoptades al Ministeri de Sanitat, i que constitueix un requeriment d'eficàcia de les pròpies limitacions que es puguin acordar;
- El tancament de les instal·lacions i equipaments esportius i la suspensió de competicions esportives constitueixen mesures que no han estat autoritzades per la jurisdicció contenciosa-administrativa;
- El tancament de les instal·lacions i equipaments esportius i la suspensió de competicions esportives incompleix, manifestament, els paràmetres i condicions que resulten de la norma amb rang de llei (Llei 18/2009, modificada pel Decret Llei 27/2020) en que

s'empara. La vulneració es concreta en el caràcter arbitrari de la mesura adoptada, i la seva manca de proporcionalitat, segons s'evidenciarà en seu de la peça separada de mesures cautelars..

TERCERA.- EL TANCAMENT TOTAL DE LES INSTAL·LACIONS I EQUIPAMENTS ESPORTIUS QUE RESULTA DE LA RESOLUCIÓ RECORREGUDA, I L'AJORNAMENT DE LES COMPETICIONS, SUPOSARÀ UNES PÈRDUES ECONÒMIQUES INASSUMIBLES PEL SECTOR, EL TANCAMENT DE MOLTES INSTAL·LACIONS I LA PÈRDUA DE LLOCS DE TREBALL AMB CARÀCTER DEFINITIU.

LES INSTAL·LACIONS ESPORTIVES HAN ESCOMÈS IMPORTANTS INVERSIONS PER A LA REOBERTURA EN CONDICIONS DE SEGURETAT PER ALS USUARIS I HAN DEMOSTRAT SER ENTORNS SEGURS.

Aquesta pròpia recurrent ja va tenir ocasió d'al·legar i justificar en el marc de la peça separada de mesures cautelars tramitada en el procediment de Recurs Ordinari Contenciós-Administratiu núm. 225/2020, que es tramita davant d'aquesta mateixa Sala a la que tenim l'honor d'adreçar-nos en impugnació de la Resolució SLT/1746/2020 per la que s'adoptaven mesures anàlogues a les que tenen per objecte aquesta petició de mesures cautelars, que la suspensió d'obertura al públic del conjunt d'equipaments i instal·lacions esportives té uns efectes per als seus titulars i per als seus treballadors de caràcter definitiu i irreparable.

No requereix de majors argumentacions la conclusió que aquelles circumstàncies existents al mes de juliol de 2020 segueixen essent plenament presents, sinó agreujades, a data d'avui. Els confinament iniciat el 14 de març d'enguany va tenir sobre aquest sector, així com en molts d'altres, uns efectes econòmics demes devastadors, assenyalats per l'"Informe d'impacte econòmic i social del COVID-19 a l'esport de Catalunya" promogut per la UFEC, que s'adjunta com a **document núm. 3**, i dels que el sector està lluny de recuperar-se. Segons evidencien les dades del document esmentat, el tancament de les instal·lacions i equipaments esportius suposa, com és obvi, la reducció dels seus ingressos a 0. Així, en l'Informe elaborat a instància de la UFEC s'evidencia que el tancament pel confinament durant 15 dies de març va suposar la reducció dels ingressos mensuals en un 44'4%. En definitiva, el tancament de les instal·lacions

suposar reduir els seus ingressos a 0 atès que no hi ha alternativa d'explotació a l'obertura de les instal·lacions.

A més de la reducció dels ingressos a 0 el tancament de les instal·lacions comporta un efecte a futur tant o més dramàtic en termes de baixa d'abonats. Com és molt comprensible, els usuaris de les instal·lacions esportives, equipaments i federacions, si no poden fer us de les instal·lacions ni, en el cas dels federats no professionals, prendre part en competicions, es donen de baixa, el que suposa que a més de perdre els ingressos presents aquestes instal·lacions perden la clientela de forma pràcticament definitiva veient-se abocades a reemprendre una campanya d'altres d'abonats talment com si comencessin l'activitat de bell nou.

La pròpia Secretaria General de l'Esport de la Generalitat de Catalunya es va fer ressò ja a juny d'enguany d'aquesta situació en el seu document "*Pla d'acció pel desconfinament esportiu de Catalunya*", adjunt com a **document núm. 4**, en el que indica:

"- En l'àmbit econòmic:

L'impacte de les mesures adoptades pel COVID-19 en el sector de l'esport és inqüestionable. El tancament de les instal·lacions esportives i l'aturada de les activitats esportives i competicions ha comportat una aturada en sec de la majoria d'ingressos de les empreses i entitats esportives: quotes, publicitat, patrocinis, venda de marxandatge, etcètera, son algunes de les afectacions. Les empreses i entitats han de donar continuïtat al pagament de despeses estructurals, al retorn de pòlisses de crèdit, al pagament de nòmines de tècnics, directors tècnics, gestors; és per això que es necessita liquiditat tant per aturar l'embat del confinament com per poder recuperar-se a mesura que la situació es pugui anar normalitzant."

En el mateix sentit, s'acompanya el treball "*Estudi d'impacte de la COVID-19 sobre el sector privat amb ànim de lucre de l'esport de Catalunya*", adjunt com a **document núm. 5**, elaborat amb el suport de l'agència de promoció empresarial de la Generalitat de Catalunya ACCIÓ, i que descriu en termes molt semblants l'efecte devastador que ha tingut el confinament per a les instal·lacions i equipaments esportius, en la mesura en que han vist els seus ingressos reduïts a 0 durant els mesos de suspensió. La nova decisió de tancament adoptada mitjançant la Resolució recorreguda torna a condemnar al sector a la pèrdua total d'ingressos.

A més, i per tal de procedir a la reobertura de les instal·lacions en condicions que permetin garantir la seguretat per als seus usuaris i treballadors, el conjunt d'instal·lacions i equipaments esportius han dut a terme importants inversions seguint les recomanacions i indicacions de la pròpia Generalitat de Catalunya (“*Pla d’acció pel desconfinament esportiu de Catalunya*”) i que ara, després del tancament durant el confinament, i de nou durant la vigència de la Resolució SLT/1746/2020 fins que aquesta Sala en va acordar la suspensió cautelar, es manifesten inútils en la mesura en que el propi Govern determina procedir a un nou tancament general, injustificat i arbitrari, segons es raonarà més endavant.

De l’anterior en resulta que, atesa la situació de manca de liquiditat en que es troba el sector com a conseqüència dels efectes primer del confinament, posteriorment del tancament resultant de la Resolució SLT/1746/2020, i de la reducció d’aforaments mentre s’han mantingut obertes les instal·lacions, un nou tancament comportarà **uns danys irreparables que es concreten en el tancament i desaparició de la major part d’empreses dels municipis als que abasta la Resolució recorreguda abans de la conclusió i resolució del present procediment i la conseqüent pèrdua de llocs de treball**. Segons resulta de la documentació aportada, el sector ocupa a Catalunya aproximadament 100.000 treballadors directes. **Per tant, el nombre de llocs de treball que aquesta mesura posa en risc s’ha de comptar en desenes de milers**, sense risc a equivocar-nos.

A més, la decisió del Govern de procedir novament de forma general i acrítica a un tancament de la totalitat de les instal·lacions sense atendre a les seves característiques i nivells de risc real, genera al públic usuari i potencial usuari d’aquestes instal·lacions una injustificada imatge i percepció de risc i inseguretat que agreuja els efectes perjudicials de la mesura recorreguda per a aquests operadors.

QUARTA.- EL TANCAMENT TOTAL DE LES INSTAL·LACIONS I EQUIPAMENTS ESPORTIUS QUE RESULTA DE LA RESOLUCIÓ RECORREGUDA AFECTA TAMBÉ NEGATIVAMENT LA SALUT DELS USUARIS I, PER TANT, A L'INTERÈS GENERAL.

EL CONGRÉS DELS DIPUTATS HA DECLARAT EN DATA 15 D'OCTUBRE L'ESPORT COM A ACTIVITAT D'INTERÈS GENERAL.

4.1.- No requereix tampoc de majors disquisicions l'afirmació de que la pràctica esportiva és beneficiosa tant a nivell físic com emocional. De nou, la pròpia Generalitat de Catalunya, a través de la seva Secretaria General de l'Esport, s'ha fet ressò d'aquesta circumstància en el seu “*Estudi d'impacte de la COVID-19 sobre el sector privat amb ànim de lucre de l'esport de Catalunya*” afirmant:

“- A la població en general:

Nombrosos estudis demostren que la inactivitat física i la manca de mobilitat en llargs períodes de temps, es tradueix en pèrdua de força muscular i aparició de rigidesa articular, disminució de les nostres capacitats coordinatives i funcionals, fent que també es vegi afectada la nostra salut emocional i mental. Si l'activitat física en situacions normals és una eina necessària de promoció de la salut i prevenció i control de malalties, amb el confinament era encara més imprescindible conscienciar a la població amb campanyes de promoció de l'AF a casa. El desconfinament de la població en general i la possibilitat de tornar a fer pràctica d'AF a l'aire lliure en franges horàries determinades ha mostrat el valor i la importància de mantenir-nos actius. Però cal fer-ho de forma ordenada i seguint les recomanacions de les autoritats sanitàries.

I en aquest mateix sentit, **en data 21 de setembre d'enguany, la consellera de la Presidència de la Generalitat de Catalunya es va comprometre públicament a declarar l'activitat física i l'esport com un servei essencial per al país,** així com per poder ampliar del 50 al 70% l'aforament dels equipaments esportius en els municipis catalans que en aquella data patien restriccions amb motiu de l'afectació de la Covid-19.

La Consellera de la Presidència de la Generalitat de Catalunya va formular aquest compromís acompanyada del secretari general de l'Esport i de l'Activitat Física durant una reunió mantinguda amb representants d'entitats vinculades a

la gestió d'equipaments esportius, els gimnasos i la indústria esportiva i, entre elles, la Secretària General de la UFEC. La pròpia pàgina web de la Secretaria General de l'Esport de la Generalitat de Catalunya es fa ressò d'aquesta reunió i del compromís assumit per la Consellera de la Presidència:

<https://esport.gencat.cat/ca/detalls/noticia/nota-reunio-sector-equipaments>

S'adjunta, com a **document núm. 6**, impressió de la pàgina web de la Secretaria General de l'Esport de la Generalitat de Catalunya.

La qüestió no és menor: la definició del què s'entén per “*servei essencial*” la trobem a l'art. 2.a de la Llei 8/2011, de 28 d'abril, de mesures per a la protecció d'infraestructures crítiques, i per la que es defineix aquest concepte en els següents termes:

“Artículo 2. Definiciones.

A los efectos de la presente Ley, se entenderá por:

*a) **Servicio esencial: el servicio necesario para el mantenimiento de las funciones sociales básicas, la salud, la seguridad, el bienestar social y económico de los ciudadanos, o el eficaz funcionamiento de las Instituciones del Estado y las Administraciones Públicas.**”*

És evident, per tant, que el compromís del Govern de la Generalitat en el sentit de declarar passar l'activitat esportiva com un servei essencial només pot ser entès com un reconeixement del seu caràcter necessari per a la salut dels ciutadans, aspecte aquest al que apel·lem mitjançant la present al·legació.

4.2.- A més, el Congrés dels Diputats, en la seva sessió de 14 d'octubre de 2020, va declarar l'esport com a Activitat d'Interès General, amb una amplíssima majoria formada per tots els grups parlamentaris amb l'única excepció de l'abstenció del grup parlamentari de VOX. Aquesta declaració obeeix al reconeixement dels beneficis per a la salut física i emocional per als ciutadans que resulta de la pràctica esportiva.

Per tant, el tancament de la totalitat d'instal·lacions i equipaments esportius de l'àrea afectada per la Resolució, en la mesura en que priva o limita

substancialment la possibilitat que els seus usuaris puguin mantenir la seva pràctica esportiva, comporta uns perjudicis en la salut física i emocional d'aquests persones que ha de ser qualificada, necessàriament, com d'efecte irreversible i, per tant, motiu suficient per a l'adopció de la mesura cautelar interessada.

CINQUENA.-VERSEMBLANÇA DEL FONAMENT DE LA PRETENSÍO D'AQUESTA PART (FUMUS BONI IURIS).

LA RESOLUCÍO RECORREGUDA ÉS NUL·LA DE PLE DRET PER HAVER ESTAT DICTADA PER ÒRGAN MANIFESTAMENT INCOMPETENT PER RAÓ DE LA MATÈRIA.

LA RESOLUCÍO RECORREGUDA VULNERA L'ART. 9.1 DEL REIAL DECRET 926/2020 DE DECLARACÍO DE L'ESTAT D'ALARMA.

EL TANCAMENT D'INSTAL·LACIONS ESPORTIVES REQUERIA PRÈVIA AUTORITZACÍO O RATIFICACÍO DE L'ORDRE JURISDICCIONAL CONTENCIÓS-ADMINISTRATIU.

LA MESURA ADOPTADA EN RELACÍO A LES INSTAL·LACIONS I COMPETICIONS ESPORTIVES ÉS DESPROPORCIONADA, ARBITRÀRIA I MANIFESTAMENT CONTRÀRIA AL DECRET LLEI 27/2020.

5.1.- La resolució recorreguda és nul·la de ple dret per haver estat dictada per òrgan manifestament incompetent per raó de la matèria.

El Reial Decret 926/2020, de 25 d'octubre, pel qual es declara l'estat d'alarma per a contenir la propagació d'infeccions causades pel SARS-CoV-2, estableix al seu article 2 el següent:

“Artículo 2. Autoridad competente.

1. A los efectos del estado de alarma, la autoridad competente será el Gobierno de la Nación.

*2. En cada comunidad autónoma y ciudad con Estatuto de autonomía, **la autoridad competente delegada será quien ostente la presidencia de la comunidad autónoma o ciudad con Estatuto de autonomía**, en los términos establecidos en este real decreto.*

3. Las autoridades competentes delegadas quedan habilitadas para dictar, por delegación del Gobierno de la Nación, las órdenes, resoluciones y disposiciones para la aplicación de lo previsto en los artículos 5 a 11. (...)"

Per tant, en el concret cas i ateses les actuals circumstàncies atenyents a la Comunitat Autònoma de Catalunya, l'autoritat competent delegada serà el Vice-President en substitució de la presidència de la Generalitat de Catalunya. Per tant, i de conformitat amb el que disposa l'art. 2 citat del Reial Decret 926/2020, les ordres, resolucions i disposicions corresponents per a l'aplicació de les previsions del Reial Decret 926/2020 haurien de ser dictades pel Vice-President de la Generalitat de Catalunya per ser aquest càrrec qui ostenta actualment la Presidència de la Comunitat Autònoma.

Tanmateix, mitjançant l'article únic del Decret 127/2020, de 25 d'octubre, per a l'adopció de les mesures necessàries en el territori de Catalunya durant la declaració de l'estat d'alarma davant la situació d'emergència sanitària provocada per la COVID-19, el Vice-President ha facultat la consellera de Salut i el Conseller d'Interior per a l'adopció de les resolucions per fer efectives les mesures que siguin necessàries durant la declaració de l'estat d'alarma al territori de Catalunya:

"Article únic

Facultar la consellera de Salut i el conseller d'Interior, en la seva condició d'autoritats integrants del Comitè de Direcció del Pla d'actuació PROCICAT per emergències associades a malalties transmissibles emergents amb potencial alt risc, per tal que adoptin les resolucions per fer efectives les mesures que siguin necessàries durant la declaració de l'estat d'alarma al territori de Catalunya."

És a dir, qui ostenta la presidència de la Comunitat de Catalunya i que, en aquesta condició, és l'autoritat competent delegada per a dictar les resolucions necessàries per a aplicar les mesures contingudes al Reial Decret 926/2020 ha

renunciat a dictar aquestes mesures delegant aquesta facultat als consellers de Salut i d'Interior.

No obstant, el Reial Decret 926/2020 no preveu que la condició d'autoritat competent delegada pugui ser al seu torn delegada o transferida. La qüestió no és menor, atès que d'acord amb allò disposat per l'art. 9.4 de la Llei 40/2015, les resolucions dictades per l'òrgan delegat s'entendran dictades pel delegant. Per aquest mateix motiu, el propi art. 9.5 de la Llei 40/2015 prohibeix que es puguin delegar les facultats que s'exerceixen per delegació:

“5. Salvo autorización expresa de una Ley, no podrán delegarse las competencias que se ejerzan por delegación.”

Per tant, el Vice-President de la Generalitat de Catalunya en substitució de la Presidència no pot delegar en els consellers de Salut i d'Interior la seva condició d'autoritat competent delegada del Govern d'Espanya per a dictar les resolucions necessàries per a l'efectivitat de les mesures contingudes al Reial Decret 926/2020. En conseqüència, la “subdelegació” o delegació en cascada pretesa pel Decret 127/2020 està mancada de qualsevol efecte, per ser contrària al propi Reial Decret 926/2020 i a l'art. 9.5 de la Llei 40/2015, i, per tant, la Resolució recorreguda ha de ser declarada nul·la de ple dret per haver estat dictada per òrgan manifestament incompetent en tant que no ha estat dictada pel Vice-President de la Generalitat de Catalunya en substitució de la Presidència com a autoritat competent delegada.

El vici de nul·litat és evident, apreciable *ictu oculi*, i d'una extrema rellevància jurídica atès que mitjançant l'art. 2 del Reial Decret 926/2020 es faculta a qui ostenti la presidència de les comunitats autònomes a, ni més ni menys, dictar determinades mesures restrictives de drets fonamentals sense control previ jurisdiccional, circumstància aquesta que fa que la vulneració de la prohibició de delegació en cascada prevista per l'art. 9.5 de la Llei 40/2015 adquireixi la màxima gravetat i dimensió constitucional.

A més, la Resolució recorreguda vulnera també l'art. 9.4 de la Llei 40/2015 en la mesura en que silencia que ha estat dictada per delegació del Govern d'Espanya:

“4. Las resoluciones administrativas que se adopten por delegación indicarán expresamente esta circunstancia y se considerarán dictadas por el órgano delegante.”

5.2.- La Resolució recorreguda vulnera l'art. 9.1 del Reial Decret 926/2020 en tant que no s'ha complert amb l'obligació de comunicació prèvia al Ministeri de Sanitat de les mesures adoptades.

En un altre ordre de consideracions, la Resolució recorreguda vulnera també l'art. 9.1 del Reial Decret 926/2020, que estableix com a condició necessària per a l'efectivitat de les mesures dictades per l'autoritat competent delegada la seva prèvia comunicació al Ministeri de Sanitat:

“Artículo 9. Eficacia de las limitaciones.

1. Las medidas previstas en los artículos 6, 7 y 8 serán eficaces en el territorio de cada comunidad autónoma o ciudad con Estatuto de autonomía cuando la autoridad competente delegada respectiva lo determine, a la vista de la evolución de los indicadores sanitarios, epidemiológicos, sociales, económicos y de movilidad, previa comunicación al Ministerio de Sanidad y de acuerdo con lo previsto en el artículo 13. La eficacia de la medida no podrá ser inferior a siete días naturales.”

No obstant, ni en el preàmbul de la Resolució recorreguda, ni en el seu articulat, es fa referència a que s'haig donat compliment a aquest requeriment previ necessari per a l'eficàcia de la norma impugnada. En conseqüència, i tret que l'Administració demandada acrediti haver efectuat efectivament aquesta comunicació amb caràcter previ a la publicació de la Resolució recorreguda al DOGC, haurà de declarar-se'n la seva nul·litat i manca de qualsevol eficàcia.

De nou ha de destacar-se que l'incompliment denunciat adquireix especial gravetat i transcendència en tant que les mesures adoptades pels consellers de Salut i Interior suposen la restricció i limitació de determinats drets fonamentals.

5.3.- El tancament d'instal·lacions esportives requeria prèvia autorització administrativa o ratificació per part de l'ordre jurisdiccional contenciós-administratiu, que s'ha obviat. El Reial Decret 926/2020 no dona cobertura a la suspensió de les activitats esportives i tancament d'instal·lacions sense autorització de la Jurisdicció.

El Reial Decret 926/2020 habilita a les autoritats competents delegades, és a dir, a qui ostenti la presidència de la comunitat autònoma, a adoptar determinades i concretes mesures previstes en els articles 5 a 11 del propi reial Decret sense necessitat de requerir la prèvia autorització o ratificació de l'ordre jurisdiccional contenciós-administratiu. Així en resulta de la literalitat de l'art. 9.3 del propi Reial Decret 926/2020:

“Artículo 2.- Autoridad competente.

(...)

3. Las autoridades competentes delegadas quedan habilitadas para dictar, por delegación del Gobierno de la Nación, las órdenes, resoluciones y disposiciones para la aplicación de lo previsto en los artículos 5 a 11. Para ello, no será precisa la tramitación de procedimiento administrativo alguno ni será de aplicación lo previsto en el segundo párrafo del artículo 8.6 y en el artículo 10.8 de la Ley 29/1998, de 13 de julio, reguladora de la Jurisdicción Contencioso-administrativa.”

Segons s'indica en el preàmbul de la Resolució recorreguda, sobre la base d'aquesta previsió els consellers de Salut i Interior de la Generalitat de Catalunya no han sol·licitat a l'ordre jurisdiccional contenciós-administratiu l'autorització o ratificació prèvia de les mesures adoptades mitjançant la mateixa.

No obstant, la excepció a l'aplicació d'allò previst pels arts. 8.6 i 10.8 de la Llei de la Jurisdicció no abasta a qualsevol mesura que pugui adoptar l'autoritat competent delegada de la comunitat autònoma, sinó única i exclusivament a aquelles previstes en els articles 5 a 11 del propi Reial Decret 926/2020. Per tant, qualsevol altra mesura no inclosa en aquests articles no quedarà emparada per aquesta excepció.

Al parer d'aquesta representació, la mesura de tancament o suspensió de l'activitat de les instal·lacions i equipaments esportius continguda a l'art. 9.3 de la Resolució recorreguda no es correspon amb cap dels articles 5 a 11 del Reial Decret 926/2020, que tenen el seu transsumpte en altres articles de la Resolució recorreguda.

En conseqüència, i en tant que la mesura de tancament de les instal·lacions i equipaments esportius no està contemplada en els articles 5 a 11 del Reial Decret 926/2020 hauria d'haver-se sotmès a l'autorització o ratificació prèvia de l'ordre jurisdiccional contenciós-administratiu als efectes previstos pels arts. 8.6 i 10.8 de la Llei de la Jurisdicció.

Certament, els arts. 8.6 i 10.8 de la Llei de la Jurisdicció fan referència a mesures que puguin implicar o limitar la restricció de drets fonamentals, circumstància aquesta que la pròpia Generalitat de Catalunya i la jurisdicció del contenciós-administratiu han entès que concorria efectivament en el tancament absolut dels equipaments esportius.

En efecte, segons s'ha assenyalat, la mesura de tancament de les instal·lacions i equipaments esportius es va acordar ja pels consellers de Salut i Interior de la Generalitat de Catalunya mitjançant la seva Resolució SLT/1746/2020, objecte de Recurs Contenciós-Administratiu davant d'aquesta Sala com a Recurs Ordinari núm. 225/2020. **En el marc de l'esmentat Recurs 225/2020, l'administració demandada ha fet especial esment del fet que, en aquella ocasió, va sol·licitar l'autorització judicial prèvia de la mesura de tancament de les instal·lacions esportives i que, de fet, l'obtingué.** Així en resulta del Fet 4 del seu escrit de contestació a la demanda en el que indica:

4. Val a dir que amb caràcter previ a la signatura i publicació al DOGC de la referida Resolució SLT/1746/2020, de 17 de juliol, i a l'empara de l'article 8.6 de la Llei reguladora de la Jurisdicció Contenciosa-Administrativa, la meua representada va sol·licitar la ratificació judicial d'aquestes mesures especials en matèria de salut pública que perseguen la contenció del brot epidèmic de la pandèmia de COVID-19, ratificació judicial que es va obtenir mitjançant la interlocutòria del Jutjat Contenciós Administratiu 15 de Barcelona de 17 de juliol de 2020, dictada en el procediment d'autorització o ratificació de mesures sanitàries 205/2020 (folis 33 a 48 de l'expedient).

Aquesta Interlocutòria de 17 de juliol de 2020, pel aquí interessa respecte a la mesura qüestionada pels recurrents, va dir el següent al fonament de dret tercer:

“En lo atañente a las obligaciones de medidas a adoptar ya a nivel general (uso obligatorio de la mascarilla) como a nivel particular, en especial, en materia de prevención e higiene en el trabajo (punto 3 de la petición), u obligaciones –de hacer y no hacer- y recomendaciones (punto

4 para las empresas de servicios y comercio minoristas; punto 6 uso del transporte público; punto 7 SUSPENSIÓN temporal de la apertura al público, de actividades culturales, deportivas, ocio nocturno, recreativas y espectáculos públicos con las matizaciones y salvedades –inciso final del punto 7- introducidas en tal punto, sobre la competencia de cada Ayuntamiento afectado con previa autorización del PROCICAT) en tanto que medidas extraordinarias y temporales, sujetas a razones estrictamente sanitarias, de salud pública y epidemiológicas, atendidas las actuales circunstancias de todo tipo que envuelven la temática que nos ocupa, es dable su ratificación judicial, también por el interés general de la colectividad, en especial, la trabajadora y consumidora, y por el incremento del riesgo de transmisión comunitaria del Covid-19 que su no ratificación comportaría.”

Per tant, és un fet que quan la meva representada signa i publica al DOGC la Resolució SLT/1746/2020, de 17 de juliol; comptava amb l'aval judicial, que amb caràcter previ l'havia ratificat (autoritzat, de fet) íntegrament, sense efectuar cap objecció a la suspensió de l'obertura al públic dels establiments on es desenvolupen activitats esportives.

D'altra banda, en el marc d'aquest procediment d'autorització o ratificació de mesures sanitàries 205/2020 seguit davant del Jutjat Contenciós Administratiu 15 de Barcelona, el Ministeri Fiscal va emetre l'informe de data 17 de juliol de 2020, del que s'aporta copia com a document núm. 1, que posa de manifest el següent:

(...)

Lo mismo cabe decir del cierre de determinados establecimientos abiertos al público por el riesgo de concentración de personas o la limitación de aforos. La habilitación constitucional para la imposición de estas obligaciones se halla en el artículo 30.4 CE: "Mediante ley podrán regularse los deberes de los ciudadanos en los casos de grave riesgo, catástrofe o calamidad pública". Con ese sustento constitucional, es el art. 26.1 de la Ley General de Sanidad, el que dispone que "en caso de que exista o se sospeche razonablemente la existencia de un riesgo inminente y extraordinario para la salud, las autoridades sanitarias adoptarán las medidas preventivas que estimen pertinentes, tales como la incautación o inmovilización de productos, suspensión del ejercicio de actividades
cierres de Empresas o sus instalaciones, intervención de medios materiales y personales y cuantas otras se consideren sanitariamente justificadas".

Per tant, en ocasió de la promulgació de la Resolució SLT/1746/2020, de 17 de juliol, **el Govern de la Generalitat de Catalunya va entendre que la mesura de suspensió de les activitats esportives i tancament de les seves instal·lacions requeria de l'autorització prèvia del Jutjat del Contenciós-**

Administratiu d'acord amb l'art. 8.6 LJCA¹ vigent en aquella data; la Fiscalia ho va interpretar igualment així, informant favorablement la mesura de tancament de les instal·lacions esportives i suspensió de les seves activitats, i, finalment, el Jutjat del Contenciós-Administratiu va considerar igualment que, a l'empara de l'art. 8.6 LJCA li corresponia pronunciar-se sobre l'esmentada mesura, com així ho va fer efectivament en sentit d'autoritzar-la i ratificar-la mitjançant la seva interlocutòria de 17 de juliol de 2020 dictada en el procediment de ratificació o autorització de mesures sanitàries 205/2020, citada per la pròpia administració demandada en el fragment transcrit.

Així, la qüestió a que es refereix la present al·legació de vici de nul·litat apreciable *ictu oculi* es circumscriu al fet que l'habilitació continguda per l'art. 2.3 del Reial Decret 926/2020 a favor de l'autoritat competent delegada per a l'adopció de mesures que puguin restringir o limitar drets sense la prèvia autorització de la Jurisdicció Contenciosa-administrativa té un abast concret i tancat que no abasta la suspensió de l'obertura de les instal·lacions esportives que, per tant, i com ja succeí en ocasió de la tramitació de la Resolució SLT/1746/2020, requeria d'aquesta autorització amb caràcter previ a la seva promulgació per l'efecte que té de restricció o limitació de drets dels afectats.

5.4.- La mesura adoptada en relació a les instal·lacions i competicions esportives és desproporcionada, arbitrària i manifestament contrària al Decret Llei 27/2020 en que busca emparar-se.

5.4.1.- Mitjançant els punt 9.3 i 9.4 de la Resolució recorreguda, i que ha quedat transcrit *ut supra*, es decideix la suspensió de l'obertura de la totalitat d'instal·lacions esportives, amb l'única excepció de les que acullin entrenaments i competició professional estatal i internacional, i l'ajornament de totes les competicions esportives previstes per a ser realitzades a Catalunya, amb la mateixa única excepció relativa a les competicions oficials d'àmbit estatal, internacional i de caràcter professional.

Per tant, la decisió ara qüestionada s'adopta pel simple fet de que es tracta d'instal·lacions on s'hi fa esport, dessistint així els Consellers de Salut i Interior

¹ Mitjançant la Disposició Final 2 de la Llei 3/2020, de 18 de setembre, s'han modificat els arts. 8.6 i 10.8 de la LJCA en el sentit de traslladar als TSJ la competència per a autoritzar o ratificar mesures governatives restrictives de drets per raons de salut pública.

de dur a terme l'exercici, més exigent però obligat, de procedir a un anàlisi casuístic i circumstanciat dels efectius nivells de risc de cada tipologia d'instal·lació en funció de les seves característiques (per exemple, instal·lacions obertes o tancades, grans o petites), tipus d'ús i pràctica esportiva que s'hi desenvolupa, mesures de protecció adoptades, etc. Així, la mesura adoptada mitjançant la Resolució resulta desproporcionada, arbitrària i contrària, segons es raonarà, al propi Decret Llei 27/2020 en el que busca emparar-se.

Sigui dit amb els deguts respectes i en estrictes termes de defensa, els Consellers de Salut i Interior han optat, novament, per la via més fàcil i simple, la que no exigeix cap esforç d'anàlisi circumstanciat, el tancament general d'instal·lacions esportives simplement pel fet que són instal·lacions esportives, sense atendre a les circumstàncies de risc real de cada tipus d'instal·lació, i negligint que és precisament aquesta ponderació del risc de cada instal·lació hauria de constituir la motivació de la decisió adoptada.

Doncs bé, aquesta renúncia a discriminar els diferents tipus d'instal·lacions i establir diferents condicions d'ús per a cadascuna d'elles en atenció a la valoració circumstanciada del seu nivell de risc és manifestament contrària a la Llei 18/2009, en la modificació que hi introdueix el Decret Llei 27/2020. En efecte, el Decret Llei 27/2020 exigeix a les autoritat competents que les decisions que adoptin i que puguin limitar l'activitat o prestació de serveis es regeixin en tot cas pel criteri de **proporcionalitat**:

“Article únic. Modificació de la Llei 18/2009, de 22 d'octubre, de salut pública.

Primer.

S'afegeix una lletra k) a l'article 55 amb el següent tenor:

*k) En situacions de pandèmia o epidèmia declarades per les autoritats competents, **les autoritats sanitàries competents podran adoptar mesures de limitació a l'activitat, el desplaçament de les persones i la prestació de serveis en determinats àmbits territorials previstes en l'annex 3, d'acord amb el que disposa l'article 55 bis.***

Segon.

S'afegeix un article 55 bis amb el següent tenor:

Procediment per a l'adopció de mesures en situació de pandèmia declarada

1. L'adopció de les mesures a que fa referència la lletra k) de l'article anterior tenen per objecte garantir el control de contagis i protegir la salut de les persones, adequant-se al principi de proporcionalitat.

(...)

4. L'establiment de les mesures esmentades s'haurà de dur a terme tenint en compte sempre la menor afectació als drets de les persones, i sempre que sigui possible, s'hauran d'ajustar territorialment al mínim àmbit necessari per a la seva efectivitat.

És evident que la decisió de tancament total de tota instal·lació esportiva en general no atén als principis de proporcionalitat i de menor afectació possible als drets de les persones. Aquesta manca de proporcionalitat queda de manifest al contrastar les mesures adoptades en relació a les instal·lacions esportives respecte les que la mateixa resolució preveu per a d'altres activitats, com és el cas del comerç minorista o de l'activitat museística, per a les quals no es determina el tancament total i general sinó un règim d'ús en termes de limitació d'aforament i de protocols de seguretat.

Per tant, és necessari qüestionar-se què fa que les instal·lacions i equipaments esportius s'hagin de tancar tots? Sense altra excepció que les destinades a activitats esportives professionals? Sense que hi hagi la possibilitat d'implementar limitacions d'aforament o protocols de protecció que en permetin el seu funcionament ni que sigui de forma limitada? La manca de resposta raonable a aquesta qüestió evidencia la desproporcionalitat i arbitrietat de la mesura.

Però és que, a més, **el propi Decret Llei 27/2020 exigeix a les autoritats competents que, en el concret cas de les instal·lacions i equipaments esportius, s'adoptin mesures atenent a les característiques, aforaments i tipus d'esport propi de cada instal·lació.** En efecte, segons resulta de la transcripció feta en aquesta mateixa al·legació, la lletra k) afegida a l'art. 55 de la Llei 18/2009 estableix que les mesures de limitació d'activitats i prestació de serveis que les autoritats sanitàries competents podran adoptar seran les previstes en l'annex 3 del propi Decret Llei 27/2020 i amb subjecció a l'article 55.bis que imposa el principi de proporcionalitat.

L'annex 3 al que la lletra k) de l'art. 55 remet la definició de les mesures de limitació d'activitats i prestació de serveis que les autoritats sanitàries competents podran adoptar es refereix expressament a les instal·lacions i equipaments esportius i ho fa en els següents termes:

“Esport professionals i no professionals: Regulació de les activitats esportives tant professionals i federades com no professionals atenent al tipus d'esport, aforaments i ús de les instal·lacions.”

És evident, per tant, que el Decret Llei 27/2020 no empara una mesura general i indiscriminada com l'adoptada mitjançant la Resolució recorreguda sinó que exigeix a les autoritats competents, els Consellers de Salut i Interior, un exercici de discriminació de les instal·lacions en funció del tipus d'esport que s'hi desenvolupa, aforaments i ús que els és propi, i que les autoritats competents esmentades han renunciat a fer vulnerant la norma amb rang de llei en la que pretenen emparar-se, el que ha de determinar la nul·litat de la Resolució recorreguda.

5.4.2.- Aquesta manca de proporcionalitat de la mesura quina suspensió s'interessa fou ja també denunciada i posada de manifest pel Secretari General de l'Esport del propi Govern de la Generalitat de Catalunya, mitjançant escrit adreçat al PROCICAT en data 18 de juliol de 2020 amb ocasió de la promulgació de la Resolució SLT1746/2020, i que contenia una mesura idèntica a la que es objecte de la present sol·licitud de mesures cautelars. S'adjunta al present escrit com a **document núm. 7** l'escrit esmentat i mitjançant el qual el Secretari General de l'Esport de la Generalitat de Catalunya exposa el següent:

“AL COMITÈ DE DIRECCIÓ DEL PLA D'ACTUACIÓ DEL PROCICAT

D'acord amb el principi de proporcionalitat que requereix tota actuació administrativa, i així igualment ho recorda l'article únic, punt 1 de l'apartat segon del Decret Llei 27/2020, de 13 de juliol, de modificació de la Llei 18/2009, de 22 d'octubre, de salut pública, i d'adopció de mesures urgents per fer front al risc de brots de la COVID-19,

*D'acord l'entrada en vigor de la **Resolució SLT/1746/2020**, de 17 de juliol, per la qual s'adopten mesures especials en matèria de salut pública per a la contenció del brot epidèmic de la pandèmia de COVID-19 als següents municipis: Barcelona, Viladecans, el Prat de Llobregat, Sant Joan Despí, Sant Boi de Llobregat, Cornellà, Sant Just Desvern, Esplugues de Llobregat, l'Hospitalet de Llobregat, Montcada i Reixac, Santa Coloma de Gramenet, Sant Adrià de Besòs i Badalona.*

D'acord amb la ferma voluntat de dur a terme les actuacions als efectes d'evitar o minimitzar un risc per la salut, i al mateix temps que aquestes s'ajustin al principi de proporcionalitat, necessitat i adequació, la Secretaria General de l'Esport i de l'Activitat Física, per mitjà del Consell català de l'esport, presenta al Comitè de Direcció del Pla d'actuació del PROCICAT, les següents propostes pel desenvolupament de la pràctica física i esportiva en els territoris afectats:

Primer.- Permetre l'obertura de les instal·lacions esportives, tant a l'aire lliure com cobertes, -incloent centres de fitnes i gimnasos- que es trobin circumscrites als municipis afectats per la Resolució SLT/1746 de 17 de juliol, per tal que puguin desenvolupar l'activitat esportiva en compliment de les següents mesures:

1. Permetre la pràctica esportiva, única i exclusivament, de caràcter individual o aquelles pràctiques que es puguin desenvolupar per un màxim de dues persones en el cas de modalitats així practicades, sempre sense contacte físic mantenint les degudes mesures de seguretat i protecció, i en tot cas garantint la distància social de seguretat de 1,5 metres.
2. L'activitat esportiva requerirà la concertació de cita prèvia amb l'entitat gestora de la instal·lació. Per a això, s'organitzaran torns horaris, fora dels quals no es podrà romandre en la instal·lació.
3. No superar un aforament màxim del trenta per cent de capacitat d'aforament d'ús esportiu en cada instal·lació, tant pel que fa a l'accés, com durant la pròpia pràctica.
4. Es procedirà a la neteja i desinfecció de les instal·lacions de forma constant i exhaustiva en funció de l'ús massiu de la instal·lació.
5. Tot usuari de la instal·lació haurà de fer ús de la mascareta, llevat del moment en què es desenvolupa la pràctica esportiva.

Segon.- Permetre l'obertura de piscines, tant cobertes com descobertes, per a desenvolupar-hi la pràctica física i esportiva de caràcter individual. Als efectes del present, quan la piscina es divideixi per carrils s'habilitarà un sistema d'accés i control que eviti l'acumulació de persones i que permeti el compliment de les mesures de distanciament de 1,5 metres per persona.

Els titulars de la instal·lació hauran de garantir el sistema d'accés i control de persones usuàries que permeti no superar un 30% de l'aforament total de la instal·lació així com del mateix vas de la piscina.

Tercer.- Donar compliment a totes les mesures de seguretat, higiene i salut establertes per la Resolució SLT/1429/2020, de 18 de juny, i aquelles Resolucions i Ordres que siguin dictades per l'autoritat competent de salut pública."

És a dir, el propi Secretari General de l'Esport de la Generalitat de Catalunya denuncia la manca de proporcionalitat i adequació de la mesura adoptada mitjançant la Resolució ara recorreguda, i proposa uns límits d'aforament i protocols d'actuació raonables per a garantir la seguretat de l'ús

d'aquests equipaments. Les consideracions formulades pel Secretari General de l'Esport de la generalitat de Catalunya en relació a la mesura de tancament de les instal·lacions esportives acordada mitjançant la Resolució SLT/1746/2020 són plenament vigents i d'aplicació a aquesta mateixa mesura acordada novament pels Consellers de Salut i Interior mitjançant la Resolució SLT/2700/2020 ara impugnada.

5.4.3.- Els actes propis dels Consellers de Salut i Interior de la Generalitat de Catalunya evidencien que hi ha mesures alternatives al tancament total que resulten més adequades i proporcionades sense posar en risc la seva efectivitat.

En efecte, amb posterioritat a que aquesta mateixa Sala acordés la suspensió cautelar del tancament de les instal·lacions esportives mitjançant la interlocutòria dictada en data 29 de juliol de 2020 en la peça separada de mesures cautelars del procediment de Recurs Ordinari 225/2020 contra la Resolució SLT/1746/2020 per manca de proporcionalitat de la mesura, i acordant-ne l'obertura amb subjecció als protocols aprovats pel PROCICAT, el Govern de la Generalitat no va adoptar noves mesures diferents a les condicions d'obertura fixades pel Tribunal; és a dir, no va dur a terme l'exercici d'establiment de noves mesures de tancament amb major justificació de la seva proporcionalitat o, de qualsevol altra manera, no va dissenyar noves mesures sinó que, simplement, va assumir el que aquesta recurrent sol·licitava i el Tribunal va acordar en termes d'obertura condicionada als protocols PROCICAT.

I, de nou, succeeix el mateix: mitjançant la Resolució ara recorreguda s'acorda de nou un tancament total, sense justificar-ne la seva proporcionalitat ni raonar el perquè altres alternatives menys lesives per als drets i interessos dels administrats afectats no són possibles o viables i no poden ser considerades, tot el qual evidencia l'arbitrarietat i manca de proporcionalitat de la mesura, en termes anàlegs als que van determinar la suspensió cautelar de l'efectivitat de la mesura anàloga continguda a la Resolució SLT/1746/2020.

Per tant, si després de la interlocutòria dictada en data 29 de juliol de 2020 per aquesta Sala en la peça separada de mesures cautelars del procediment de Recurs Ordinari 225/2020 ha estat possible mantenir les instal·lacions i equipaments esportius oberts en els termes que indicava l'esmentada Resolució judicial, com a alternativa al tancament total que havia acordat la Generalitat, és

evident que el tancament total no és l'única opció ni, per tant, la més proporcionada.

5.4.4.- El propi Ministeri de Sanitat ha determinat que l'activitat esportiva és segura atès la seva incidència merament anecdòtica, residual, en termes de contagis. En efecte, segons les dades publicades pel Centro de Coordinació de Alertas y Emergencias Sanitarias (CCAES) del Ministeri de Salut en data 15 d'octubre, els brots produïts en el marc del desenvolupament de pràctiques esportives ha estat únicament de 24 (i algunes d'elles, en el marc de l'esport professional), el que suposa **un 0'28% del total** de brots i contagis, així com que únicament un 0'22% dels positius per COVID-19 tenen relació porten causa de l'activitat esportiva..

Així resulta del resum de dades del CCAES que s'acompanya com a **Document núm. 8** i de la notícia publicada en data 23 d'octubre pel diari La Vanguardia que s'adjunta com a **Document núm. 9** i que es pot consultar en el següent link:

<https://www.lavanguardia.com/deportes/20201023/484232604354/las-actividades-deportivas-solo-suponen-el-028-de-los-brotes-de-covid-19.html>

I en aquest mateix sentit s'ha pronunciat el Consejo Superior de Deportes, a través de la seva Presidenta, Sra. Irene Lozano, manifestant *“un éxito, el del reinicio de las competiciones, que hemos logrado entre todos: deportistas, Federaciones, clubes y organizadores. Seguimos adelante en sintonía con nuestras autoridades sanitarias.”*:

<https://mobile.twitter.com/lozanoirene/status/1322209873413681153>

Segons s'indica a la pàgina web del Consejo Superior de Deportes:

“Madrid, 30 de noviembre de 2020. La Organización Mundial de la Salud (OMS) y el Consejo Superior de Deportes (CSD) han hecho público hoy un vídeo que recoge la estrategia española de Deporte Seguro durante los últimos meses de crisis sanitaria, especialmente en la fase de la desescalada.

Desde un primer momento el CSD, en constante colaboración y coordinación con el Ministerio de Sanidad que dirige Salvador Illa, apostó

por la vuelta del Deporte Seguro. Para ello, se establecieron estrictos protocolos sanitarios que han permitido que se hayan celebrado multitud de competiciones deportivas de forma segura.

Para el ministro de Sanidad, “el deporte es una parte importante para crear la nueva normalidad, para ser conscientes de que podemos seguir haciendo lo mismo que antes pero de otra manera, bajo nuevas reglas, bajo nuevas medidas de prevención”.

Según Salvador Illa, la suspensión de las competiciones deportivas “fue todo un impacto para los españoles, porque el deporte en España es muy importante no solo desde el punto de vista económico, sino también por su faceta social”.

“La campaña ‘Deporte Seguro’ es producto de una estrecha colaboración entre los ministerios de Sanidad y Cultura y Deporte siguiendo las pautas marcadas por la OMS”, destaca.”

(...)

Por su parte, para el director General de Deportes del CSD, Joaquín de Arístegui, “los principales retos que planteó la pandemia fueron encontrar nuevas herramientas, nuevos procedimientos de los que nos disponíamos antes de esta crisis, con el fin de recuperarnos, detener y prevenir en la medida de lo posible el daño al sector deportivo”.

“La colaboración con los epidemiólogos, científicos, médicos fue la clave del éxito de nuestro trabajo. Lo hicimos desde el principio, tanto con nuestros médicos del Consejo Superior de Deportes como los de las federaciones deportivas, clubes y otros interlocutores dentro del Grupo de Tareas. Y la OMS fue fundamental porque nos ayudó a establecer las prioridades con el fin de tomar las medidas necesarias desde el primer momento”, asegura.

(...)

Hace unas semanas, la presidenta del CSD, Irene Lozano, pudo trasladar en persona a la OMS toda la labor realizada por España en este sentido. En una reunión mantenida en Ginebra con el doctor Tedros Adhanom, director General de esta agencia internacional de las Naciones Unidas, Lozano

expuso la pretensión de nuestro país de liderar la promoción internacional de un modelo deportivo surgido de la experiencia española durante la crisis sanitaria motivada por la COVID-19.”

<https://www.csd.gob.es/es/la-oms-y-el-csd-plasman-en-un-video-la-estrategia-espanola-de-deporte-seguro>

La baixíssima, anecdòtica, residual, taxa de contagis vinculada a la pràctica esportiva, així com la constatació dels beneficis en termes de salut física i emocional que l'esport reporta per als ciutadans i de la que es reflex la seva declaració com a Activitat d'Interès General per part del Congrés dels Diputats en la seva sessió de 14 d'octubre, són la raó per la qual el Reial Decret 926/2020 no conté cap mesura restrictiva o limitativa de la pràctica de les activitats esportives, el que contrasta amb la mesura de tancament total adoptada a Catalunya mitjançant la Resolució recorreguda.

Per tant, i amb les reserves i limitacions pròpies de la peça de mesures cautelars, pot afirmar-se que la Resolució recorreguda vulnera el principi de proporcionalitat que imposa el Decret Llei 27/2020 i l'annex 3 de la pròpia norma.

Ha d'afegir-se, a més, per a l'adequada resolució de la present petició, que les instal·lacions esportives han adoptat mesures efectives, coordinades amb la Secretaria General de l'Esport, per a prevenir aquests contagis, circumstància reconeguda pel propi Govern de la Generalitat de Catalunya en tant que no va adoptar cap mesura restrictiva addicional un cop aquesta Sala va acordar la suspensió cautelar del tancament d'instal·lacions esportives determinat per la Resolució SLT/1746/2020 i en va autoritzar l'obertura amb subjecció als protocols del PROCICAT, i així s'ha mantingut l'activitat fins la promulgació de la Resolució ara recorreguda.

SISENA.- DE LA PONDERACIÓ DELS INTERESSOS EN CONFLICTE.

L'ADOPCIÓ DE LA MESURA CAUTELAR SOL·LICITADA NO SUPOSA UN RISC PER A LA SALUT PÚBLICA.

Al sol·licitar aquesta mesura cautelar no podem obviar que aquest Tribunal, d'acord amb allò previst als articles 129 i 130 de la Llei de la Jurisdicció, ha de plantejar-se fins quin punt la suspensió interessada pot entrar en conflicte

amb l'interès per la salut pública. No ho entén així aquesta representació. Segons resulta de les anteriors al·legacions, no es rebutja l'establiment per part del PROCICAT de determinades condicions i limitacions d'aforament per a les instal·lacions esportives, en la línia, per exemple, sol·licitada pel Secretari General de l'Esport de la Generalitat de Catalunya mitjançant l'escrit adjunt, i que van ser adoptades per aquesta pròpia Sala mitjançant la interlocutòria de 29 de juliol dictada en el procediment de Recurs Ordinari 225/2020 i que el Govern ha mantingut des d'aquella data i fins a la promulgació de la Resolució ara recorreguda.

És sol·licita la suspensió de l'executivitat d'una mesura que és desproporcionada, arbitrària i il·legal amb uns efectes per al sector en termes econòmics i de manteniment de llocs de treball absolutament irreversibles i que fan ineficaç una eventual sentència estimatòria del recurs, alhora que es convida a les autoritats competents a desenvolupar l'exercici exigint pel Decret Llei 27/2020 en el sentit d'adoptar unes mesures proporcionades i adequades i que garanteixin la salut d'usuaris i treballadors dels equipaments esportius.

Però, a més, i segons s'ha indicat, les dades aportades pel propi Ministeri de Sanitat, a través del seu Centro de Coordinació de Alertas y Emergencias Sanitarias (CCAES), demostren que la incidència de la pràctica de l'activitat esportiva en la propagació del COVID-19 és absolutament residual, d'un 0'28% del total de brots i contagis, així com que únicament un 0'22% dels positius per COVID-19 tenen relació porten causa de l'activitat esportiva. Per tant, ha de concloure's que el manteniment de l'activitat esportiva, les competicions i l'obertura de les instal·lacions, amb subjecció als protocols de seguretat sectorials aprovats en el seu moment pel PROCICAT, no és contrària a l'interès general.

Ben al contrari, s'ha evidenciat també que l'esport és en sí mateix una activitat d'interès general, segons ho ha declarat el Congrés dels Diputats en data 14 d'octubre d'enguany i per raó dels beneficis que comporta per a la salut física i emocional dels ciutadans.

Atès tot l'exposat, considerada la gravetat dels danys i perjudicis que l'execució dels apartats 9.3 i 9.4 de la Resolució impugnada ocasionaria a les empreses i treballadors de les instal·lacions i equipaments esportius de l'àmbit territorial afectat, així com als propis interessos generals en termes de salut física i emocional dels usuaris d'aquests instal·lacions, donat que durant el temps que es tramiti aquest procediment aquestes empreses es poden veure a obligades a

tancar i a extingir els seus contractes de treball per veure's abocades a una situació econòmica i de manca de liquiditat insostenible, i, així mateix, considerada l'aparença de bon dret de la pretensió dels meus representats, entenem del tot acreditada la concurrència de les circumstàncies que exigeix la Llei i la Jurisprudència per a acordar una mesura cautelar com la sol·licitada i, en conseqüència, considerem que en el present cas procedeix adoptar la suspensió de la Resolució impugnada en els termes interessats en aquest escrit.

A LA SALA DEMANO: Tingui per realitzada l'anterior manifestació i, a la vista de la mateixa, en aplicació dels articles **129, 130 i concordants de la Llei de la Jurisdicció, s'acceptin aquestes al·legacions i, prèvia audiència a la part demandada que respectuosament s'interessa es verifiqui en el termini de DOS DIES per tal de procurar una més immediata resolució de la present peça de mesures cautelars, es dicti Interlocutòria acordant la suspensió cautelar de l'executivitat dels apartats 9.3 i 9.4 de la Resolució SLT/2700/2020, de 29 d'octubre, dels Consellers de Salut i d'Interior de la Generalitat de Catalunya,** per la qual es prorroguen i es modifiquen les mesures en matèria de salut pública per a la contenció del brot epidèmic de la pandèmia de COVID-19 al territori de Catalunya, relatius a la suspensió d'obertura de les instal·lacions i equipaments esportius i a l'ajornament de les competicions esportives

Barcelona, 2 de novembre de 2020

Miquel Àngel Alonso Latorre
Col·legiat núm. 23.778